

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ Δ. ΛΑΥΡΑΓΚΑ

ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ

MANON LESCAU

ΛΥΡΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Μουσική

ΙΑΚ. ~~XXXXXXXXXXXX~~

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ

1909

Μ. ΚΑΛΙΒΕΡΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐξεδόθησαν :

Ὁ Γερω-Μαρτὲν (Κορμών) δρ.	1.20	Ὁ υἱὸς τῆς νυκτός, (Σεζοῦρ)	1.20
Τόσκα, (Σαρδού)	> 1.—	Θυμιούλα ἢ Γαλαξειδιώτισσα, (Π. Μελισσιώτου)	> 0.80
Οἱ Βρυκόλακες, (Ἴφεν)	> 1.—	Μάρκελλα, (Π. Δημητρακοπούλου)	> 1.20
Ἡ λύρα τοῦ Γέρω-Νικόλα, (Δ. Κόκκου)	> 0.80	Οἱ Ἰακωβίται, (Κοπέ)	> 1.—
Ὁ μακαρίτης Τουρινέλ, (Μπισόν)	> 1.—	Νύξ ἐλεημοσύνης, (Ἰω. Βουλδήμου)	> 1.—
Ἡ Τιμὴ, (Σούδερμαν)	> 1.—	Ὁ Ράπτης τῶν Κυριῶν, (Φεῦδῶ)	> 1.20
Πατρίς! (Σαρδού)	> 1.20	Ἀπὸ τῆ Γῆ ἔς τὸν Οὐρανόν, (Δημητρακοπούλου)	> 1.20
Ἡ Καραντίνα, (Λάσκαρη)	> 1.20	Κομφώδια, (Νικ. Λάσκαρη)	> 1.—
Αἱ δύο Ὀρφαναί, (Δ' Ἐννερό)	> 1.20	(Σειρὰ Δευτέρα)	> 1.—
Καίμφωδαι μονόπρακτοι, (Ν. Λάσκαρη)	> 1.20	Ἡ Λοκαντιέρα, (Γκολδόνη)	> 1.40
Ὁ Ἀλκιάδης τῆς Θαλαμίας, (Καλδερόν)	> 1.—	Ὁ Δὸν Κιχώτης, (Ἰβ. Στρατηγοπούλου)	> 1.40
Ὁ Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας, (Κορομηλᾶ)	> 1.20	Ὁ μπάραμπα-Λινάρδος, (Δ. Κόκκου)	> 1.—
Νὰ τὸ λέμε; (Λαμπίς)	> 1.—	Τὸ Στοϊχειό, (Καλδερόν)	> 1.—
Μονόλογοι (Καλαπεθάκη, Δελιζακέρηνη, Λάσκαρη κλ.)	> 0.80	Οἱ Ἴππῶται τῆς Ὀμίχλης, (Δ' Ἐννερό)	> 1.40
Οἱ δύο Λοχίαι, (Δοδινύ)	> 1.20	Ἀγαθόπουλος ὁ Ξηροχωρίτης, (Μολιέρου)	> 0.80
Ἡ Στρίγγλα, (Ν. Ἀντωνοπούλου)	> 0.80	Γιὰ τὴν τιμὴ, (Χρηστοδασίλη)	> 1.—
Οἱ ἄτιμοι, (Ροβέττα)	> 0.80	Νικηφόρος Φωκίας, (Π. Ζάνου)	> 1.20
Ὁ Κατετὰν Γιακουμῆς, (Δ. Κόκκου)	> 1.20	Ἡ Χήρα, (Μετλάκ—Ἀλεδύ)	> 1.—
Ἡ Φαιδώρα, (Σαρδού)	> 1.20	Δραμάτια, (Λάσκαρη) Νὰ μὲ Ζηλεύη. Ἐντιμοι. Μαυσωλεῖον	> 1.—
Ἡ Γκόλφο, (Περεσιάδου)	> 1.20	Τὸ Μπαλόνη, (Δανρλεῦ)	> 1.20
Μαλλιά Κουβάρια (Λάσκαρη)	> 1.40	Ταρτοῦφος, (Μολιέρου)	> 1.40
Ὁ Σταυρός, (Νικολάρα)	> 0.60	Πικ-Νικ, (Ν. Λάσκαρη καὶ Γ. Κ. Πόπ)	> 1.20
Ἡ Χαΐδω, (Μελισσιώτου)	> 0.80	Ὁ Πολιτικὸς Ἀνεμόμυλος, (Γκροντινέ)	> 0.60
Ἡ Θεία τοῦ Καρόλου, (Μπρατὸν)	> 1.—	Γένος καὶ καρδία, (Π. Ζάνου)	> 0.80
Ὁ Γαμβρός μας, (Λάσκαρη καὶ Γιαννουκάκη)	> 1.20	Ὁ μνηστήρ τῆς Ἀρχοντούλας, (Ἀλ. Ραγκαβῆ)	> 0.80
Ντροπαλὸς ἐρωτευμένος, (Λάσκαρη)	> 0.60	Ἰωσίας ὁ Ἀκτοφύλαξ, (Φουρνιὲ καὶ Μέγιερ)	> 1.20
Σαμπινιὸν χωρὶς νὰ θέλῃ, (Ντεσκιέρ)	> 1.40		
Ἡ Μήδεια, (Σουδερνίν)	> 1.20		
Ἡ Λαμπαδοδρομία, (Ἐρβιέ)	> 1.20		
Ἐρωτος Θρόισμος, (Ζιζκόζα)	> 0.60		
Τὸ σπῆτι τῆς Κούκλας, (Ἴφεν)	> 1.40		

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ Δ. ΛΑΥΡΑΓΚΑ

ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ

MANON LESCAU

ΛΥΡΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Μουσική

ΙΑΚ. ΠΟΥΤΣΙΝΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ

1909

ΠΡΟΣΩΠΑ

Μανὸν Λεσκῶ	Ἐγρίφωνος
Λεσκῶ λοχίας τῆς Βασιλ. φρουρᾶς	Βαθύτονος
Ἰππότης Ρενάτος δὲ Γκριε φοιτητ.	Ἐξύφωνος
Γερόντης Ρεβοᾶρ γεν. ταμίας Κωμ.	βαθύτονος
Ἐδμόνδος φοιτητῆς	Ἐξύφωνος
Ξενοδόχος	Βαθύφωνος
Χοροδιδάσκαλος	Ἐξύφωνος
Μουσικὸς	Μεσόφωνος
Λοχίας τῶν Τοξοτῶν	Βαθύφωνος
Φανοκόρος	Ἐξύφωνος
Πλοίαρχος	Βαθύφωνος
Κουρεὺς	Ἄφωνος

Πολῖται, Λαός, Φοιτηταί, Μουσικοί, Γέροντες εὐ-
 πατρίδαι, Ἱερωμένοι, Ἐταῖραι, Τοξόται, ναῦ-
 ται κ.λ.π.

Δεύτερον ἡμῖν τοῦ 18ου αἰῶνος.

ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ

ΠΡΑΞΙΣ Α΄.

(Εὐρεία πλατεία πλησίον τοῦ Ταχυδρομείου τῆς Ἀμιέν. Δεξιᾷ λεωφόρος. Ἀριστερᾷ ξενοδοχεῖον με̄ στοάν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν διάφορα τραπέζια, καθίσματα κλπ. Μικρὰ ἐξωτερικὴ κλίμαξ φέρει εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ ξενοδοχείου. Φοιτηταί, ἄστοί, γυναῖκες, παιδιά, στρατιῶται περιπατοῦσι ἀνὰ τὴν πλατεῖαν. Μερικοὶ ὄρθιοι συνδιαλέγονται, ἄλλοι καθήμενοι, πίνουσι καὶ χαρτοπαίζουσι. Ὁ Ἐδμόνδος περιστοιχοῦμενος ἀπὸ φοιτητᾶς, εἶτα ὁ δὲ Γκριέ.)

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΕΔΜΟΝ. Χαῖρε νύχτα γλυκεῖά, ποῦ κατεβαίνεις
συντροφευμένη με̄ ζεφύρους, μ' ἄστρα,
φίλη καὶ ποιητῶν κι' ἔρωτευμένων.

ΦΟΙΤΗΤΑΙ (διακόπτοντες με̄ γέλωτας θορυβώδεις).

Χά, χά, χά. Ναί, καὶ τῶν μεθυσμένων !

Στὸν οἶστρον σου διακοπή, λιγάκι

ΕΔΜΟΝΔΟΣ (παραιηρῶν πρὸς τὴν λεωφόρον).

Εὐχαριστῶ σας Ἄπ' τὸ δρόμο πέρα

ἔρχονται ἀγάλι, ἀγάλι

ἢ χαρωπὲς ἐργάτριες—πῶχουν περίσσια κάλλη.

ΦΟΙΤ. Τώρα ζωηρεύ' ὁ δρόμος.

ΕΔΜ. Ἐγὼ ἓνα ποίημα, ὅμως-χαρούμενο ἐτοιμάζω...

Ἔρχοντ' ἀγάλι, ἀγάλι, -ἢ χαρωπὲς ἐργάτριες.

ΦΟΙΤ. Π' ἔχουν περίσσια κάλλη !

ΕΔΜ. Ἐγὼ ἓνα ποίημα, ὅμως-χαρούμενο ἐτοιμάζω,
κι' ἢ μοῦσα μου ὅταν ψάλλη-κάθε καρδία πάλλει.

[Πρὸς μερικά κορίτσια].

Τ' ὄνομά μας εἶν' ἀνεότης.-Καὶ θεά μας ἡ ἐλπίς....

Κάτω, κάτω ἢ σοβαρότης-πᾶσα μέλλοντος φροντίς.
Ἄποια μέθη... Ἐδῶ σ' ἐμένα-ὦ κορίτσια ἐρωτευμένα.
ΚΟΡΙΤΣΙΑ (προχωροῦν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς λεωφόρου).
Λεπτὴ φυσσᾶ καὶ μυρωμέν' ἢ αὔρα-χειλιδόνια πετοῦν,
τῆ φωληᾶ των ζητοῦν.—Εἶνε ἢ ὄρα ποῦ ἢ φαντασία
μ' ὄνειρα, ἐλπίδες τρέφεται-καὶ μὲ μελαγχολία.

ΦΟΙΤ. Εἰς τὰ νηῖα τὰ χρυσᾶ
δόστε χεῖλη καὶ καρδιά.

[Εἰσερχεται ὁ δὲ Γκριέ, χαιρετᾷ τοὺς φίλους, χωρὶς ὅμως νὰ
ἐνωθῆ μαζί των].

ΦΟΙΤ. Νὰ ὁ Δε Γκριέ.

ΕΔΜ.

Μαζύ μας ἔλα φίλε.

Σιωπαίνεις, διατί;

Μήπως καμμιὰ κυρία σκληρόκαρδη

σ' ἀρνῆται τὴν καρδιά της;

ΔΕ ΓΚΡΙΕ (διακόπτων). Ἐμέ;... αὐτὴν τὴν τραγω-
ποῦ λέγετ' ἔρως, δὲν γνωρίζω. [δίαν,

ΕΔΜ. καὶ ΦΟΙΤ. Στάσου... Μυστικά ἐρωτευμένος
εἶσ' εὐτυχισμένος.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Μοῦ κάμνετε τιμὴν μεγάλην.

ΦΟΙΤ. Μαντεύουμε τί ἔχεις φίλε.—Κάποια ἀποτυχία..

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Ὁχι ἀκόμα..

Ἄλλ' ἂν σᾶς ἀρέσω (παρρησιῶν ὁμιλον κορασιῶν)

θὰ κάμω κόρτε ἀμέσως (πλησιάζων πρὸς αὐτὰς)

Μεταξὺ στὰ τόσα κάλλη—δὲν προβάλλει—πρόσωπο

νὰ μὲ θέλη—ἐρωτευμένο; [χαριτωμένο

Ἐλα σὺ ξανθὴ μου—ἔλα σ' ἐμέ.

Φανερώσατέ μου ποία—εἶν' ἢ θεία—ἢ μορφὴ ποῦ

κι' αἰωνίως μ' αὐτὴν θὰ ζήσω. [θ' ἀγαπήσω

Μεταξὺ στὰ τόσα κάλλη—δὲν προβάλλει—πρόσωπο

νὰ μὲ θέλη—ἐρωτευμένο; [χαριτωμένο

Σὺ μελαγχροινὴ μου;

Ἐλα σ' ἐμέ! (αἱ νῆαι ἀποχωροῦσιν).

ΕΔΜ. Εὐγε, εὐγε, φίλοι ἰδέτε—κανεὶς μὴ παραπονιέται.

ΝΕΑΝΙΔΕΣ. Ἄς γλεντήσωμεν πάλι.

ΦΟΙΤ. Εἶνε ἢ συνήθειά μας.

ΠΟΛΙΤΑΙ. Ὁ καθένας ἄς ψάλλῃ.

ΟΛΟΙ. ᾠσματα, χοροὶ καὶ τρέλλες-διασκέδασι, χαρά.
Ἐμπρὸς εὐμορφες κοπέλλες—μὲ τὰ νηῶτα τὰ χουσαῖ.
Φθάνει ἡ νύχτα φωτισμένη-προχωρεῖ σ' ἑμᾶς γοργῶς,
μᾶς εὐφραίνει, μᾶς τρελλαίνει-τὸ πολύχρωμό της φῶς.
(Ἦχος σάλπιγγος. Ὅλοι παρατηροῦν πρὸς τὸ βάθος, ἀφ' ὅπου
ἔρχεται τὸ λεωφορεῖον καὶ σταματᾷ πρὸ τῆς θύρας τοῦ
πανδοχείου).

Νὰ τὸ ἀμάξι ἀπ' τ' Ἀρράς.

(Ὁ Λεσκῶ κατέρχεται ἀμέσως ἀπὸ τὸ λεωφορεῖον, εἶτα ὁ
Γερόντης, ὅστις βοηθεῖ νὰ καταβῇ τὴν Μανόν).

Κατέρχονται, ἄς ἴδοῦμε, ναί!..-τί κομποὶ ταξειδιῶται!..

ΕΔΜ. καὶ ΦΟΙΤ. Ὡ τὴν κομπὴν κι' ὠραίαν—ἐκείνην
Ποιὸς δὲν θὰ θελήσῃ—νὰ χαιρετήσῃ!.. [νέαν.

ΛΕΣΚΩ. Ξενοδόχε (πρὸς τὸν Γερόντην). Εὐγενῆ!..

Πρότυλον εἰσθε τῆς εὐγενείας.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. (παρατηρῶν τὴν Μανόν). Θεέ μου, πόσον

ΛΕΣΚΩ. Ἔ, ξενοδόχε. [εἶνε ὠραία!

ΞΕΝΟΔ. (προστρέχων) Εἶμαι παρών.

ΓΕΡΟΝΤ. (πρὸς τὸν ξενοδόχον) Θὲ νὰ περάσω φίλε
τὴν νύκτα ἐδῶ. (Πρὸς τὸν Λεσκῶ) Συγγνώμη.

Καὶ σὺ νὰ μοῦ φροντίσῃς—τὰ ἐπιπλα!..

ΞΕΝΟΔ. Πολὺ καλά.

Ἄν θέτε ἀκολουθᾶτε ἐκεῖ.

(Ἀνέρχεται τὴν μικρὰν κλίμακα ἣτις, ὀδηγεῖ εἰς τὸ πρῶτον
πάτωμα. Ὁ Γερόντης καὶ ὁ Λεσκῶ τὸν ἀκολουθοῦν. Ὁ τε-
λευταῖος νεύει εἰς τὴν Μανόν νὰ περιμένη. Ἡ Μανόν κά-
θηται ἐπὶ τινος ἐδωλίου τῆς λεωφόρου. Τὸ λεωφορεῖον
εἰσέρχεται εἰς τὸ πανδοχεῖον. Τὸ πλῆθος ἀπομακρύνεται.
Μερικοὶ φοιτητὰὶ κάθηνται πέριξ τραπεζίων ἐπαναλαμβάν-
οντες τὸ πιετόν καὶ τὸ παιγνίδιον. Ὁ Ἐδμόνδος παρα-
τηρεῖ ἕκ τινος γωνίας τὸν Δέ Γκριέ καὶ τὴν Μανόν).

ΔΕ ΓΚΡΙΕ (πλησιάζων πρὸς τὴν Μανόν).

Εὐγενῆς δεσποσύνη, ὦ νὰ μὲ συγχωρῆτε·

θὰ σᾶς παρακαλέσω τ' ὄνομά σας νὰ εἰπῆτε.

ΜΑΝΟΝ (μὲ μετριόφρονα ἀπλότητα)

Μανόν Λεσκῶ μὲ λέγουν.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. ὦ, πῶς μὲ σαγηνεύει
μυστικὴ γοητεία, πῶς ὅλον μὲ δεσμεύει.
Αὐτὸ τὸ πρόσωπόν σας σὰν νὰ ἔχω ἰδῆ, καὶ νοιώθω
νὰ πάλλη ἢ καρδιά μου. Δεσποινὶς συγχορεῖτε,
ποτέ ἀναχορεῖτε;

ΜΑΝΟΝ. Τὸ χάραγμα θὰ φύγω γιὰ τὸ μοναστήρι.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Ἐνῶ ἀνθίζουν στὸ πρόσωπό σας ρόδα
τ' Ἀπρίλη, γιατί' ἡ μοῖρα σκληρὰ τόσον μαζύ σας;

ΜΑΝ. Ἄχ, ἡ μοῖρα μου θέλει, ὅ,τι θέλ' ὁ πατήρ μου.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. ὦ, πόσον εἶσθ' ὄραία.—ὄχι, σὲ μονα-
νὰ ἐμβῆτε τόσον νέα.—Γιὰ σὰς ἐλπίδος πλήρες [στήρι
τὸ μέλλον ἀνατέλλει.

ΜΑΝΟΝ (*λυπηρῶς*). Τὸ γνωρίζω τὸ μέλλον.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Τῶρ' ἐδῶ ἄς μὴ μιλοῦμεν. Ἐπανέροχεσθ'
καὶ τρόπον θὰ εὐρῶμεν νὰ νικηθῆ ἢ τύχη. [ἀμέσως

ΜΑΝΟΝ. Τὰ εὐσπλαγγνικά σας λόγια, μὲ γεμίζουνε
Γιὰ ἐνθύμησί σας, τ' ὄνομά σας; [θάρορος.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Ρενάτος δὲ Γκριέ.

ΜΑΝΟΝ (*παρατηροῦσα πρὸς τὸ πανδοχεῖον*).

Θὰ σὰς ἀφήσω. Ἐρχομαι... Ὁ ἀδελφός μου μὲ κράζει.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ (*ἐκετεύων*). Θὰ γυρίστε;

ΜΑΝΟΝ. Ὅχι πλέον.—Ἄφετέ με.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. ὦ καλή μου—σὰς ἔξορκίζω.

ΜΑΝ. (*συγκεκνημένη*). Μὲ νικᾶτε

ναί, γυρίζω, ὅταν σκότος—ἀπλωθῆ (*βλέπουσα τὸν
Λεσκῶ ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου τοῦ πανδοχείου, φεύγει ταχέως*).

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Δὲν εἶδα ἀκόμη πλάσμα νὰ τῆς μοιάζῃ.

Ἄ, τὴν λατρεύω.

Καὶ πῶς γι' αὐτὴν ἡ ψυχὴ μου στενάζει.

«Μανὸν Λεσκῶ μὲ λέγουν».

Ἄ, πῶς τὰ λόγι' αὐτὰ τὰ μυρωμένα

πλανῶνται μέσ' τὸν νοῦν μου.

Καὶ μυστικὰ θωπεύουν τὴν ψυχὴ...

Ψιθύρισμα γλυκὸ μὴ παύης, μὴ...

ΕΔΜ. καὶ ΦΟΙΤ. (*πλησιάζοντες*)

Ἡ εὐτυχία σου μᾶς βεβαιώνει—τῆς Ἀφροδίτης λά-

Ξανθὸ κι' ὠραῖο τὸ χερουβείμ σου· [τρα πιστέ...
ἀπ' τὰ οὐράνια ἦλθε γιὰ σέ.

(Ὁ δὲ Γερριέ φεύγει. Ὁ Ἐδμόνδος καὶ οἱ φοιτηταὶ προχωροῦσι πρὸς τὸ πανδοχεῖον ὅπου συναντῶνται μὲ τινὰς νέας. Τὰς προσκαλοῦσι μεταξύ των).

Ἐλᾶτε κορίτσια, γὰ φέρετε τὴν τύχη.

Ξανθὴ εἶνε ἢ μαύρη ἢ θεὰ ποῦ σᾶς φέρει
κορίτσια σ' ἐμᾶς; (ὁ Γερρόντης καὶ ὁ Λεσκὼ ἐξέρχονται τοῦ πανδοχείου συνδιαλεγόμενοι).

ΝΕΑΝ. Σεῖς θέλετε φίλοι—μιάς ὥρας θωπείας,

μιάς ὥρας φιλιά;—Ἐδῶ... ὅσας θέτε—θωπείας, φι-

ΦΟΙΤ. Καὶ χάνω ἢ κερδιζω [λιὰ...
σᾶς θέλω κορίτσια.

ΕΔΜ. (πρὸς μίαν ἐξ αὐτῶν). Ἄστρον μου χαῖρε.

Ἐλπίς χρυσῆ—σὺ τῶν ἐρώτων

γλυκειὰ ἀδελφή—ὁ στεναγμός μου

σ' ἐσὲ πετᾶ—μὴ μὲ ξεχάσης—γλυκειὰ θεά.

ΦΟΙΤ. (μεταξύ των). Ποιὸς κλαίει—ποιὸς γελᾷ

μᾶς περιγελάει—ἡ τύχη ἢ κακὴ μας

μὰ γὰ ξεπετάει—τὸ αἰῶνιο τραγοῦδι

τῆς μέθης, τῆς τρέλλας—τῆς κάθε χαρᾶς! (παίζουσι

ΓΕΡ. (περιπατῶν μὲ τὸν Λεσκὼ) [γελῶντες

Λοιπὸν ἢ ἀδελφή σας θὰ γείνη μοναχὴ;

ΛΕΣΚΩ. Σκέψις κακὴ πολὺ τῶν συγγενῶν μου.

ΓΕΡ. Ἄφ' ὅ,τι βλέπω, σεῖς δὲν συμφωνεῖτε.

ΛΕΣΚΩ. Εἶμαι φρόνιμος τόσον, ὅσον δὲν μὲ νομίζουν.

Καὶ τόσα κακὰ διὰ τὰς πράξεις μου λέγουν...

Ναί, τὸν βίον γνωρίζω ἴσως πολὺ. Μεγάλῃ
σχολῇ εἶνε τὸ Παρίσι... Γι' αὐτὸ στὴν ἀδελφή μου
τὸ καθῆκον μου πράττω... ὥσάν καλὸς στρατιώτης..

Μὰ κάποτε ματαίως γιὰ τὸ καλὸ κοπιᾶζω!

—Μὰ κάπου σᾶς γνωρίζω...

ΓΕΡΟΝΤ. Γερρόντης δὲ Ραβοάο.

ΛΕΣΚΩ. Ταξειδί, διασκεδάσεις ἢ ἄλλο;

ΓΕΝΟΝΤ. Ὁχι, καθῆκον

ἢ εἴσπραξις τῶν φόρων, ποῦ μοῦ ἐνεπιστεύθη

ὁ βασιλεύς.

ΛΕΣΚΩ. (Τί πλούσιος, τί πλούσιος γιά τὸ Θεό...)

ΓΕΡΟΝΤ. Χαρούμενη δὲν εἶνε νομίζω ἢ ἀδελφή σας.

ΛΕΣΚΩ. Μόλις ἐτῶν δεκαἕξη... τί ὄνειρα, τί ἐλπίδες...

ΓΕΡ. Σᾶς νοιώθω... τὴν καυμένη... Διασκέδασι τῆς

Μαζὺ μ' ἐμὲ δειπνᾶτ' ἀπόψε; [πρέπει.

ΛΕΣΚΩ. Ποιά τιμῆ.

ΓΕΡΟΝΤ. (προσκαλῶν αὐτὸν νὰ τῷ προσφέρῃ κᾶτι εἰς τὸ πανδοχεῖον). Ἐν τούτοις ἐπιτρέπετε;...

ΛΕΣΚΩ. Συγγνώμην, περιμένετε

ἔχω στὸν ξενοδόχον μίαν λέξιν νὰ εἰπῶ.

[Ὁ Λεσκῶ ὑποκλίνεται, ὁ Γερόντης ἀπομακρύνεται].

[Πλησιάζει νύξ. Ἐκ τοῦ πανδοχείου φέρουν φῶτα τὰ ὁποῖα τοποθετοῦσι ἐπὶ τῶν τραπέζιων τῶν παικτῶν].

ΦΟΙΤΗΤΑΙ. Ὁ ἄσσοσ, — ὁ φάντες.

ΠΟΛΙΤΑΙ.

Τὸ τρία:

ΟΛΟΙ ΟΜΟΥ. Κατάρατο παιγνίδι.

ΛΕΣΚΩ (κατ' ἰδίαν). Παίζου... ἂν ἠμποροῦσα νὰ παίξω κι' ἐγώ... — ξεύρω κᾶτι κολπάκια.

ΠΟΛΙΤΑΙ. Παιγνίδι,... παιγνίδι.

ΦΟΙΤΗΤΑΙ. Χαρτιά... ὁ ἄσσοσ.

ΛΕΣΚΩ (πλησιάζων ἓνα τῶν παικτῶν).

Ὁ ἄσσοσ... κύριέ μου — ὁ φάντες... λάθος, λάθος.

ΟΛΟΙ ΟΜΟΥ. Ἄ, ναί... δάσκαλος εἶσαι!...

ΛΕΣΚΩ (μετριόφρων). Ἀστεῖα... Ἐρασιτέχνης.

[Παρακάθεται].

ΓΕΡΟΝΤ. (πρὸς τὸν ξενοδόχον ὅστις ἴσταται παρὰ τὴν θύραν τοῦ πανδοχείου). Ἐ φίλε, προπληρώνω...

Ἐνα ἀμάξι κι' ἄλογα νὰ φεύγουνε [λίγα λόγια:

σὰν τὸν ἀέρα ἀμέσως.

ΞΕΝΟΔ. Ναί, ἀμέσως.

[Ὁ Ἐδμόνδος προσεκτικῶς πλησιάζει καὶ ἀκούει].

ΓΕΡ. Ἐδῶ ἀπ' ὀπίσω... σὲ μιὰ ὥρα,... νοιώθεις;

θὲ νᾶρθη κάποιος μὲ μιὰ δεσποινίδα.

Κι' ἔμπρός, γιά τὸ Παρίσι... μὴ μᾶς φθάσουν.

Θυμῆσου... ἢ σιωπὴ εἶνε χρυσάφι.

ΞΕΝΟΔ. Τὸ λατρεύω.

ΓΕΡ. Λάτρευέ το... μὰ ὑπάκουέ μου (τῷ δίδει βα-
Τώρα πές μου: ἔξοδον μίαν [λάντιον).
ἔχει τὸ ξενοδοχεῖον;

ΞΕΝΟΔ. Ἔχει κι' ἄλλην.

ΓΕΡ. Εἰς αὐτὴν νὰ μ' ὀδηγήσης.

ΦΟΙΤ.-ΠΟΛ. Ἐμπρός, ποῖος θέλει; Πάγκος.

ΛΕΣΚΩ. Χαριτιά;..

ΕΔΜ. (προχωρῶν). Γέρω περίκομπε, πουδραρισμένε
Πλούτων ἔσύ.

Ἡ Περσεφόνη σου στές τόσες χάρες σου
δὲν θ' ἀντιστῆ (πρὸς τὸν δὲ Γκριέ)

Ἔ' ἱππότα, σὲ γελοῦνε.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Τί ἐννοεῖς;

ΕΔΜ. Ἄ τὸ γλυκύτατον—ποῦ εὐώδιασε μιὰ στιγμή
τὸ ἄνθος, βία τὸ ἔξανάσπασε—βορρηᾶ ἀγρίου ὀσμῆ.
Τ' ἀθῶο κορίτσι σου—τὸ περιστέρι σου·
γιὰ συλλογίσου!—Φεύγει, πετάει—σὲ παραιτάει...
Παρηγορήσου...—Τὸ ἔκλειψ' ἕνας γέρος.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Ἀλήθεια;

ΕΔΜ. Πῶς γλωμιάζεις;...—Ἄ!... σοβαρὸν τὸ πρᾶγμα.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Μ' ἐννοεῖς;... τὴν προσμένω.

ΕΔΜ. Τὰ λὲς ἀλήθεια;

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Σῶσέ με.

ΕΔΜ. Τί λέγεις; νὰ ἐμποδίσω—νὰ φύγουν;.. ἄς ἰδοῦ-
ῖσως θὰ δυνηθῶ.—Τὴν τύχην δοκιμάζει [με. Ἄκου:
ὁ στρατιώτης ἐκεῖ (δεικνύων τὸν Λεσκό).

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Κι' ὁ γέρος;

ΕΔΜ. Ὁ γέρος αἶ... — νὰ κάμη ἔχει μ' ἐμέ. (πλη-
σιάζει πρὸς τοὺς παίζοντας συντροφους καὶ ὀμιλεῖ
κρυφίως εἰς ἕνα ἐξ αὐτῶν. Ἀπέρχεται διὰ τοῦ
βάθους).

ΜΑΝ. (φαίνεται ἐπὶ τῆς κλίμακος. Ἰδοῦσα τὸν δὲ
Γκριέ κατέρχεται. Πλησιάζει).

Πιστὴ σᾶς εἴμ' ἐκράτησα τὸν λόγον.

Μὲ παρακλήσεις θεομᾶς μ' ἐζητήσατε

ἔδῳ σ' ἐσᾶς νὰ ἐπιστρέψω... Κάλλιον
νὰ μὴ ξαναἰδωθοῦμε καὶ τὴν ἄρνησιν
νὰ ἀντιτάξω εἰς τὴν παράκλησίν σας.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Πόσον βαρειά τὰ λόγια σας, ὦ πόσον!
Νὰ σκεφθῆ τις δὲν ξεύρει ὁπόταν ἔχη
τὰ χρόνια τὰ δικά σας.

Τόση μελαγχολία

δὲν ταιριάζει καθόλου

μὲ τὰ φαιδρὰ κι' ὠραῖα μάτια σας.

ΜΑΝ. Εὐθυμὸς ναί, ἦμουν ἄλλοτε κι' ἐγώ!

Τὸ ἦσυχὸ σπητάκι μου ἀντηχοῦσε

ἀπὸ τὰ τρελλά μου γέλοια. Μὲ τὰς φίλας

μοῦ ἄρεσκε συχνάκις νὰ χορεύω,

ἀλλὰ ὁ καιρὸς παρῆλθε τῆς χαρᾶς!

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Μὲς' τὰ βαθεῖα τὰ μάτιασο υποῦ λάμπουν,

ἀστράφτει ἐρωτικὴ, ναί, ἐπιθυμία·

σοῦ ψιδυρίζει ὁ ἔρωσ καὶ σοῦ φλέγει

ἄγνωστος τὴν καρδιά σου γοητεία.

᾽ὦ σ' ἀγαπῶ καὶ εἶθε αὐτὴ νὰ μείνη

ἀτελείωτη στιγμή καὶ αἰωνία.

ΜΑΝ. Κόρη πτωχὴ καὶ δίχως προστασία

δὲν λάμπει εὐμορφιὰ στὸ πρόσωπό μου·

μὰ λύπη κυβερνᾷ τὸ ροιζικὸ μου.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Θὰ σὲ παρηγορήσω ἐγὼ γλυκά!

Ἡ νεότης καὶ τὸ μέλλον

γιὰ σὲ λάμπουν φαιδρὰ,

ὦ ἀδελφὴ ἀγγέλων

ὦ μόνη μου χαρά.

ΛΕΣΚΩ (σχεδὸν μεθυσμένος)

Κρασί δὲν ἔχει; ἄδειασ' ἢ βαρέλλα;

ΔΕ ΓΚΡΙΕ (προσερχόμενος)

Ἄκουστε προσβολὴ σας ἀπειλεῖ.

Θὰ τὴν ἀρπάσουν. Ὁ κακοῆθης γέρον

ποῦ ἦλθε μαζί μ' ἐσᾶς, τὴν ἀτιμίαν

αὐτὴν ἔχει σκεφθῆ.

ΛΕΣΚΩ. Τί λέτε;

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Ἀλήθεια.

ΕΔΜ. (προστρέχων εἰς τὴν Μανὸν καὶ δὲ Γκριέ)

Τελειῶσαν ὅλα... ἔτοιμο τ' ἀμάξι.

Τί ἀστεῖο! ἀληθινὰ... εὐθύς φευγάτε.

ΜΑΝ. (ἔκπληκτος) Πῶς, γιὰ ποῦ;

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Ἐμπρὸς μαζί μου, τώρα...

Μανόν μου, ἀλλάζει ὁ κλέπτης σου, ὡς βλέπεις.

ΜΑΝ. Ποτέ, ποτέ... ποῦ θὰ μὲ πᾶτε... λέτε;

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Ὅπου ὁ ἔρως θέλει.

ΜΑΝ. Ποτέ... μαζί σου...

ΕΔΜ. Εὐθύς γρήγορα δρόμο.

ΜΑΝΟΝ καὶ ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Ἐμπρὸς...

ΕΔΜ. ὦ, ποιὰ τρέλλα!

[Δίδει εἰς τὸν Δὲ Γκριέ τὸν μανδύαν του καὶ φεύγουν
καὶ οἱ τρεῖς].

ΓΕΡ. (βλέπων τὸν Δεσκὼ παίζοντα).

Ν' ἀποκτήσω τὴν μικροῦλα

καιρὸς εἶνε—τόλμην θέλει.

Βυθισμένος στὸ παιγνίδι—εἶν' ὁ λοχίας.

(Πρὸς τὸν ξενοδόχον). Ἐ, λέγε... ἔτοιμον τὸ δεῖπνον;

ΞΕΝΟΔ. Ναί, ἔξοχότατε.

ΓΕΡ. Νὰ τὸ πῆτε σ' αὐτὴν τὴν δεσποινίδα ποῦ...

ΕΔΜ. (πλησιάζων καὶ δεικνύων πρὸς τὸ βάθος).

Ἐξοχότατε, δέτε τὴν φεύγει

μ' ἓνα φοιτητὴν συντροφευμένη.

[Ἀκούονται οἱ κωδωνίσκοι τῶν ἵππων].

ΓΕΡ. (τρέχων πρὸς τὸν Δεσκὼ).

Τὴν ἔχουν κλέψει...

ΔΕΣΚΩ (πάντοτε παίζων). Ποιά;

ΓΕΡ. Τὴν ἀδελφή σου.

ΔΕΣΚΩ (πετῶν τὰ χαρτιά καὶ τρέχων ἔξω).

Χίλιοι διαβόλοι....

ΓΕΡ. Νὰ πιασθοῦν... — καὶ οἱ δύο... παρευθής.

ΛΕΣΚΩ (ἤρεμος). Κόπος πλέον — ἀνωφελής.
Ἐλογα ἔτοιμα εἶνε ;

[Ὁ Γερόντης νεύει ἀρνητικῶς].

Τελειώσαν ὅλα—καὶ μάταιος ὁ θυμὸς μας.
Βλέπω ἢ Μανόν, μὲ ταῖς τόσαις της χάραις,
ἐμπνέει στήν ψυχὴν σας
ἀγάπην πατρικὴν.

ΓΕΡ. Αὐτὸ ἐννοεῖται.

ΛΕΣΚΩ (μὲ πονηρίαν). Ἐμὲ τὸ λέτε ;...

Κι' ἐγὼ ὑπήκοος υἱὸς σας
συμβουλήν καλὴν σᾶς δίδω :

Ἐκεῖ εἶνε τὸ Παρίσι·

δὲν χάνετ' ἢ Μανόν.

Μὰ τοῦ φοιτητοῦ ἢ τσέπη

γογγύρα ἄδεια μένει.

Δὲν τῆς ἀρέσ' ἢ φτώχεια

καὶ θᾶναι εὐτυχισμένη

νὰ δεχθῆ ἓνα παλάτι·

τὸν φοιτητὴν ν' ἀφήση.

Πατέρας θὰ γενῆτε

σ' ἓνα καλὸ κορίτσι·

τρίτος θὲ νᾶμ' ἐγὼ

τῆς φαμελιᾶς σας μέλος.

Τί διάβολο... λιγάκι

καὶ σεῖς φιλοσοφία... (Δίδων αὐτῷ τὸν πῖλον).

Πάρτε τὸ τρικαντό σας

κι' ἐμπρὸς αὔριο δρόμο.

Εἶπα λοιπόν... στὸ δεῖπνο

τὸ χέρι

στὰ σοβαρὰ ἀρμόζει

τὰ πράγματα, γιατί...

[Εἰσέρχεται εἰς τὸ πανδοχεῖον].

ΦΟΙΤ., ΕΔΜ. Ἀεράκια ποῦ φυσᾶτε

κι' ἔλαφρά, ἔλαφρά, πετᾶτε

στ' ἀνθη ἐπάνω.

Πέτε σεῖς πῶς θενὰ γιάνη
τὴ θλιμμένη μου καρδιά.
Χειλάκι δειψασμένο
σὲ ποτῆρι γεμισμένο
πλησιάζει καὶ νὰ πῖη.
Χά, χά, χά, χά.

[Γελῶσι περιπαίζοντες τὸν Γερόντην].

Τὰ γλυκὰ σταφύλια
σ' ἄλεποῦς γρηῶς τὰ χεῖλια
πάντα φαίνονται ξυνά....
Χά, χά, χά, χά.

[Ὁ Λεσκῶ ἐξέρχεται ὠργισμένος. Οἱ φοιτηταὶ φεύγουν].

Τέλος τῆς Α' πράξεως

ΠΡΑΞΙΣ Β'.

Ἐν Παρισίοις.

[Αἴθουσα κομφοτάτη εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Γερόντη. Εἰς τὸ βάθος δύο θύραι. Δεξιᾷ πολυτελῆς κλίνη καλυπτομένη ἀπὸ παραπετάσματα. Ἀριστερᾷ κομμωτήριον πλησίον παραθύρου. Ἀνάκλιτρα, καθίσματα, μία τράπεζα. Ἡ Μανὸν καθημένη πρὸ τοῦ κομμωτηρίου, ὁ κουρεὺς διευθετεῖ τὴν κόμην της βοηθούμενος ἀπὸ δύο ὑπαλλήλους του.]

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΜΑΝΟΝ (παρατηροῦσα εἰς τὸν καθρέπτην).

Τὸ κατσαρό... τί πείσμα! — Σίδερο ἀμέσως φέρε

[Πρὸς τὸν κουρέα].

Ἔλα, καὶ τὴν ποιάδα μου—λίγο βαθειὰ τὰ φρύδια.

Τὸ κόκκινο... τὸ βλέμμα—ν' ἀστράφτη, νὰ σαῖτεύη φέρ' τὴν ποιάδα... ἔλα.

ΛΕΣΚΩ (ἐκ τοῦ βάθους). Καλῶς τὴν ἀδελφοῦλα.

ΜΑΝΟΝ. (πάντοτε πρὸς τὸν κουρέα).

Τὸ μίνιο, φέρε γρήγορα.

ΛΕΣΚΩ.

Σήμερα εἶσαι λιγάκι,

φαίνεσαι θυμωμένη.

ΜΑΝΟΝ. Θυμωμένη γιατί;

ΛΕΣΚΩ. Τόσον καλλίτερα — Ποῦ εἶνε ὁ Γερόντης;

Πολύ ἔνωρις τὰ χάρδια σου ἔβαρύνθη!

ΜΑΝΟΝ (πρὸς τὸν κουρέα). Ἐδῶ μία ἑληά...

ΛΕΣΚΩ (συμβουλευὼν) Τὴν Ξανθὴν, τὴ μαύρη θῆς;

Τὴν Κομφήν...

ΜΑΝΟΝ.

Μά... ποιά δὲν ξεύρω.

(*Ἀποφασίζουσα*) Βάλε γρήγορα δυὸ ἐληές...
Στὰ μάτια τὴν Δολοφόνον,
στὰ χεῖλη τὴν Ἡδονήν.

[Ὁ Κουρεὺς ἐκτελεῖ].

ΛΕΣΚΩ. Ἄ! Τί σύνολον ὥραϊον...

Πῶς λάμπεις, πῶς ἀστράφεις—σὲ ἐμὲ ὅλη ἡ τιμὴ
ποῦ ἀπὸ τὴν περιττὴ

σ' ἐγλύτωσα τοῦ φοιτητοῦ σου ἀγάπη!

Τότε ὁποῦ εἶχες φύγει ἐκεῖ στὸ Ἄμιεν
κρυφὴ μὲς τὴν καρδιά μου εἶχα ἐλπίδα.

Ἐκεῖ τὴν τύχην σου εἶδα—ἐκεῖ ἄστραψ' ἐμπροστά σου
ἡ πολυτέλεια αὐτὴ—σὲ ξαναυρῖσκει τώρα!

Ἐνα φτωχὸ σπητάκι—ἦτο τὸ μέγαρόν σου
πλῆθος φιλιὰ καὶ χάδια—μὰ ἡ τσέπη ἄδεια!

Καλός, πολὺ καλὸς εἶνε—ὁ νέος Δε-Γριέ.

Μά, ὦϊμέ, δὲν εἶνε—ταμίας γενικός!

Καὶ φυσικὸν εὐρίσκω—τὸ φτωχικὸ ν' ἀφήσης,
καὶ τὸ χρυσὸ παλάτι—αὐτὸ νὰ προτιμήσης.

ΜΑΝΟΝ. Μὰ πές μου...

ΛΕΣΚΩ. Τί γυρεύεις;

ΜΑΝΟΝ. Τίποτε...

ΛΕΣΚΩ. Πές τὴν ἀλήθεια.

ΜΑΝΟΝ. Νὰ σ' ἐρωτήσω κάτι.

ΛΕΣΚΩ. Θ' ἀποκριθῶ.

ΜΑΝΟΝ. Θ' ἀποκριθῆς; Ναί;

ΛΕΣΚΩ. Μαντεύω... Μιὰ κρυφὴ σου λάμπει
ἐπιθυμία στὰ μάτια... Ἄν ὁ Γερόντης
ὑποπτευθῆ...

ΜΑΝΟΝ. Ἄ, ναί, μαντεύεις.

ΛΕΣΚΩ. Θέλεις νέα ἀπ' αὐτόν;

ΜΑΝΟΝ. Ἄ ναί,

ἂ ναί, τὸν εἶχα ἀφήσῃ—δίχως νὰ μὲ φιλήσῃ!

[Παρατηροῦσα τὴν κλίνην της].

Μέσα στ' ἀραχνοῦφαντὰ—σεπάσματα τῆς κλίνης
βασιλεύει μιὰ νεκρικὴ σιγή.

κρούα, σκληρὰ σιωπὴ ποῦ μὲ παγώνει·

κι' ἐγὼ συνειδησμένη

σὲ φλογερὰ φιλιὰ καὶ χάρδια,

σ' ἀγκαλιασμούς ἀτελείωτους νὰ ζῶ,

τὼρ' ἄλλο πράγμα εὐρίσκω ἐδῶ.

ᾠ ταπεινό μου σπῆτι — τὼρα σὲ βλέπω ἔμπρός μου
ἠλιολουσμένο, ὀλάσπρο, — σὰν ὄνειρον ὠραῖον
ἐρωτικῆς ψυχῆς!

ΛΕΣΚΩ. Γιατὶ ζητεῖς νὰ μάθῃς;

Ὁ δὲ Γκιριὲ σὰν κι' ὁ Γερόντης — εἶνε καλὸς μου

Κάθε ὥρα μὲ σταυρώνει: [φίλος.

ποῦ εἶν' ἡ Μανόν; — ἔφυγε; ποῦ;

μὲ ποῖον, μὲ ποῖον; — δεξιὰ;... γιὰ ποῦ;

κι' ἐγὼ ἀπαντῶ: — ἀγνοῶ.

Τὸν ἔπεισα ἐπὶ τέλους...

ΜΑΝΟΝ. Νὰ μὲ ξεχάσῃ;

ΛΕΣΚΩ. Πῶς μὲ τοῦ κέρδους τὸ χρυσάφι

θαύρη τὸν δρόμον ποῦ σ' ἐσὲ ὀδηγεῖ. (μυστηριωδῶς)

Καὶ τώρα... μὲ τὴν τύχην του ὁμιλεῖ,

πάντοτε κερδίζει στὸ χαρτί...

ΜΑΝΟΝ [ἐπ' ὀλίγον σκεπτικῆ, εἶτα παρατηροῦσα τὸν ἑαυ-
τόν της εἰς τὸν καθρέπτην].

Θαυμάσια μοῦ ταιριάζει — τὸ φόρεμ' αὐτό.

ΛΕΣΚΩ. Ζωγραφιστό.

ΜΑΝΟΝ. Τὸ τουπέ;

ΛΕΣΚΩ. Θαυμασίως.

ΜΑΝΟΝ. Ἡ ζώνη;

ΛΕΣΚΩ. Τρέλλα!...

[Εἰσέρχονται μερικοὶ μὲ φύλλα μουσικῆς. Χαιρετοῦν].

Τί μοῦτρα εἶν' αὐτά; — Τυχοδιῶνται ἢ γιατροί;

ΜΑΝΟΝ. Εἶν' μουσικοί, ὁ Γερόντης

βλέπεις μὲ διασκεδάζει.

Εἰς ΜΟΥΣΙΚΟΣ. Στὸ βουνὸ ἡ γλῶσση ἐπάνω
παρατρέχει.

Γιὰ χειλάκια ἔχει δυὸ ρόδα
δύο ρόδα ἔχει·

Ὁϊμέ, ὠϊμέ — στενάζεις Σειληνέ.

Στὸν ἀέρα κυματίζουν
τὰ μαλλάκια

κι' εἶν' τὸ στήθος σου ἐκεῖνο
λευκὸ σὰν κρῖνο.

Χλόη ἐσέ—Μαίτου, πῆρ' ὁ Γερόντης :
Σειληνοῦ μορφῆ.

Ἄκου τὸν Σειληνὸ—ψάλλει μὲ τὸν αὐλὸ
σὲ θλιβερὸ σκοπὸ—τὸν τόσο του καῦμό.

Σκληρὰ—ἄχ θρηνωδεῖ—δὲν τὸν πονεῖς κι' ἐσύ ;

Τοῦ φεύγει ἡ ψυχὴ.—Μὰ τὸ τραγοῦδι τώρα
τὴν Χλόη συγκινεῖ—καὶ κλαίει καὶ θρηνεῖ.

ΜΑΝΟΝ (δίδουσα χρήματα εἰς τὸν Λεσκό).

Δὸς τοὺς αὐτά.

ΛΕΣΚΩ. Τί λέει—Νὰ τοὺς προσβάλλω ;
[Πρὸς τοὺς μουσικοὺς].

Καλὲς ἀντάμωσες.—Καὶ ζήτω ἡ Δόξα !

ΜΑΝΟΝ. Ποιήματα...Χοροὶ καὶ μουσικὴ ἔπειτα
τὶ πράγματα ὠραῖα...Κι' ὅμως πλήττω.

[Εἰσέρχονται ὄργανοπαῖκται καὶ χορδίζουν τὰ ὄργανά των καὶ
μαζὺ καὶ ὁ χοροδιδάσκαλος].

ΛΕΣΚΩ. Γυνὴ ποῦ πλήττει, εἶνε συνήθως πρᾶγμα
ποῦ κάμνει φόβον...Πᾶμε στοῦ Δε-Γριέ.

Πρέπει κανεῖς νὰ προετοιμάζη ὅλα.

[Φεύγει ἀπαρατήρητος. Εἰσέρχονται οἱ φίλοι τοῦ Γερόντη. Ὁ
χοροδιδάσκαλος].

ΧΟΡΟΔΙΔ. Συγγνώμην Δεσποσύνη...

Ἔτσι καλά, ὠραῖα...

Λιγάκι τὸ κορμί σας...

Μπράβο μ' ἀρέσεται ἔτσι·

τὸ σῶμα σας ἄς κλίνη

λιγάκι ἐμπρός...καλά...

παρακαλῶ μὲ χρόνον.

ΓΕΡΟΝ. (ἀποθανυμάζων). Χορευτριά μου ὠραῖα

Μανὸν Λεσκό

MAN. (μετριοφρόνως). Σὺν ἄπειρος λιγάκι...

ΧΟΡΟΔ. Συγγνώμην... μὴν ψηφᾶτε
ἐπαίνους. Δὲν κριτᾶτε,
τὸ πρᾶγμα σοβαρόν:
διδάσκω, τὸν χορόν...

ΧΟΡΟΣ (Κυρίων καὶ Ἐγγενῶν).
Σιωπᾶτε-κι' ἡσυχία-μὴ θορυβῆτε πειά.
Θαυμάζετε, ἀλλ' ὅμως-δὲν πρέπει νὰ μιλήτε
σοβαρόν τὸ πρᾶγμα.

ΧΟΡΟΔ. Ἐδῶθεν.

Ἐδῶθεν, εὔγε... Ἐκεῖθεν.

Καὶ τώρα τὰ γυαλιά σας!

[Ἡ Μανὸν βάζει τὰς διόπτρας παρατηροῦσα τοὺς θαυμα-
στάς της].

Εἶνε σωστὸ μινουέτο.

ΧΟΡΟΣ. Δὲς τί βλέμμα βελουδένιο—τὶ γλυκάδα.

γιά δὲς νάξι—ἄστρο μοιάζει.

Τὶ λευκότης.—Ὁραιότης.

Τὶ χειλάκια—γιά φιλάκια.

Μὲ τὸ νάξι—ἄστρο μοιάζει.

ΜΑΝΟΝ. Τὰ γλυκά σας—τὰ λογάκια

ἐλαφρὰ πετοῦν—τριγύρω.

ΓΕΡΟΝ. Ἄ κοντά σας—πῶς λιγώνω

κι' ἀπὸ ἔρωτα—πῶς λυώνω.

ΜΑΝΟΝ. Ὁ δάσκαλός μου—δὲν θέλει λόγια.

Μὲ κολακειᾶς--δὲν θὰ γενῶ

τόσον καλὴ χορεύτρια—κι' ἀδίκως τὸ μυαλό

σ' ἐπαίνους ἐξοδεύετε.

[σας

ΧΟΡΟΔ. Εἰς καβαλιέρος.

ΓΕΡΟΝ. (προθύμως). Ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ. Εὔγε...εὔγε... τὶ ζεῦγος.

Νὰ ζοῦν εὐτυχισμένοι

οἱ ἔρωτευμένοι.

Νὰ ὁ Ἐρμῆς κι' ἡ Ἀφροδίτη.

Ὁ ἔρως τοὺς ἐνώνει

μ' ἄνθη τοὺς στεφανώνει...

MANON (πρὸς τὸν Γερόντην).

Θάρσει, ὦραία ἡμέρα λάμπει
καὶ γελοῦν βουνὰ καὶ κάμποι.

Ἡ πιστὴ σου βοσκοποῦλα
σένα κράζει — καὶ στενάζει.

Σὰν σιμώσης ξεκυλάει
ἀπ' τὰ στήθη της χαρὰ!

Ὁ οὐρανὸς γιὰ δὲς ἐπάνω
πῶς γελάει—ἐρωτικά.

ΓΕΡΟΝΤ. Ἄ, κοντὰ σας — πῶς λιγώνω,
πῶς παγώνω.

Καλαὶ αἱ φιλοφρονήσεις· μ' ἀργὰ εἶνε
νομίζω. Ὁ κόσμος ἔξω διασκεδάζει.

ΧΟΡΟΣ. Ἐδῶ φεύγ' ἢ ὦρα.

ΓΕΡΟΝΤ. Ἐκ δοκιμῆς τὸ ξεύρω.

Πρὸς τὴν Μανόν.

Σεῖς, λατρευτὲ ἄγγελέ μου, συντροφιά
μ' ἐμᾶς θάρθητε· πᾶμ' ἐμπρὸς ἐν τούτοις...

MANON. Γιὰ μιὰ στιγμή μὲ συγχωρεῖτε, ὀλίγον
θὰ βραδύνω, μὴ στενοχωρηθῆτε.

ΧΟΡΟΣ. Πόσον αὐτὸ μᾶς κοστίζει!

Πόσον αὐτὸ μᾶς στοιχίζει!

ΓΕΡΟΝΤ (φιλῶν τὴν χεῖρα της).

Παραγγέλλω τὸ φορεῖον, — θεά μου χαῖρε, χαῖρε.

(Φεύγουν. Ἡ Μανὸν μόνη παρατηροῦσα εἰς τὸν καθρέπτην)

MANON. Ἡ ὠραιότερα θὰ ἦμαι. (ἀνυπομονοῦσα)

Λοιπὸν ποῦ εἶν' τὸ φορεῖον;

[Ὁ δὲ Γκεριὲ παρουσιάζεται εἰς τὴν θύραν, ἢ Μανὸν τρέχει
ἐν μεγίστη συγκινήσει πρὸς αὐτόν].

MANON. Σύ, σύ, χαρὰ μου, σύ; ὦ ἄμετρον χαρὰ μου,
θεέ μου!

ΔΕ ΓΚΡΠΙΕ. Ἄχ, Μανόν...

MANON. Πλέον σὺ δὲν μ' ἀγαπᾶς;

Μ' ἠγάπας τόσο, — ὦ, πόσον, πόσον.

Ἦ, τὰ φιλία σου — τὴν ἀγκαλιά σου

ἢ παλαιά σου — γλυκεῖα ἐρωμένη

ἔδῳ ἀναμένει — τὴν τιμωρίαν.
ᾠ, μὴ ὄργισμένο — τὸ βλέμμα στρέφεις.
Βλέπεις προσμένω.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Κατηραμένη
τὴν τιμωρίαν!...

ΜΑΝΟΝ. Τὸ ἔγκλημά μου...
Ἄλήθεια, — ἀλήθεια.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Σιῶπα, σιῶπα καὶ μὲ σπαράζεις!
Ποῖες κακιές, ποῖες μαῦρες
ἡμέρες, δὲν γνωρίζεις,
ἐπέρασαν γιὰ ᾠμέ.

ΜΑΝΟΝ. Συγγνώμη, ἱκετεύω,
κύττα, εἶμαι πλούσια.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Σιῶπα.

ΜΑΝΟΝ. Πές μου δὲν σ' ἀρέσει
τόσος χρυσὸς ποῦ λάμπει;
ᾠλα γιὰ σέ...

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Ἄχ, σιῶπα!

ΜΑΝΟΝ. Τὸ μέλλον μας ἐσκέφθην
σ' ἠπάτησα, ἀλήθεια.

(γονυπετιῶς) Στὰ γόνατά σου πέφτω,
συγχώρησόν με τώρα,
μὴ μ' ἀρνηθῆς — δὲν εἶμ'
ἐγὼ ἢ ὠραία Μανὸν σου
ποῦ κλαίει ἐνώπιόν σου;

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. ᾠ μάγισσα, ᾠ μάγισσα,
σάν πρὶν μὲ γοητεύεις.

ΜΑΝΟΝ. ᾠ ἔρωσ μου ἐπανέροχεται...
Πάλιν δική σου εἶμαι.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. ᾠ Ενίκησας, Μανόν.

ΜΑΝΟΝ (ἐναγκαλιζομένη τὸν Δὲ Γκριέ).
ᾠ Εἶλα εἰς τὴν ἀγκάλην
σφίξ' τὴν Μανὸν καὶ πάλιν,
ἦτις σὲ μόνον θέλει
τώρα ᾠ Θεὸς τὴν στέλλει.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Μέσ' τὴ βαθειὰ ματιά σου
τὴν τύχην μου θωρῶ.
Μανόν, Μανόν, κοντά σου
αἰώνια θὰ ζῶ.

ΜΑΝΟΝ. Ἐλα σ' ἐμένα ἀκόμα—θερμὰ φιλιὰ
καὶ πάλιν θὰ σοῦ δώσουν—τὰ χεῖλη αὐτά.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Ἄχ τὰ γλυκὰ φιλιὰ σου—τὰ ἐρωτικά.
Ἄχ, δός μου νὰ φιλήσω—μιὰ φορὰ.

ΜΑΝΟΝ. ὦ χεῖλη λατρευμένα.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Μανόν, λιποθυμῶ!

ΜΑΝΟΝ. ὦ χεῖλη ἀγαπημένα...

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Πόσον γλυκὰ πονῶ.

Πίπτουν ἐνηγκαλισμένοι ἐπὶ σκίμποδος.
Παρουσιάζεται αἴφνης ὁ Γερόντης.

ΓΕΡ. (εἶρων). Ἄ, ἔτσι... δεσποσύνη.
Τώρα καταλαμβάνω—τὴν τόσην ἄρογιά σας.
Σᾶς διακόπτω... Ἀκούσιον τὸ λάθος.
Καὶ ποιὸς δὲν σφάλλει ἐδῶ; Καὶ σεῖς πιστεύω,
καὶ σεῖς πῶς λησμονεῖτε
στὸ σπῆτί μου πῶς εἶσθε;

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Κύριε...

ΜΑΝΟΝ. Σιῶπα.

ΓΕΡ. Ἄς σᾶς γενῆ χάρις. (Πρὸς τὴν Μανόν).
Ἀπὸ ποῦ σᾶς πῆρα—τὰ δείγματα τῆς τόσης
ἀληθοῦς μου ἀγάπης,—ὃ πῶς τὰ ἐνδυμεῖσθε.

ΜΑΝΟΝ (συγκρατοῦσα τὸν γέλωτα).

Ἀγάπης... εἶπατε... ὦ κύριέ μου;

Θέτουσα πρὸ τοῦ Γερόντη τὸν καθρέπτην.

Πάρτε τὸν κόπον — νὰ κυτταχθῆτε
κι' ἂν σφάλλω, πέτε το — χωρὶς φόβον.

ΓΕΡΟΝΤ. (προσβληθεὶς). Ναί, χωρὶς φόβον.

ὦραία μου κυρία — τὸ χρέος μου γνωρίζω,
πρέπει νὰ φύγω εὐθύς. — (Εἶρων) ὦ εὐγενῆ ἱππότα,
κυρία χαριτωμένη — θ' ἀνταμωθοῦμε πάλιν.

ΜΑΝΟΝ (γελῶσα). Ἐλεύθεροι πειά, ἐλεύθεροι,
ὦ, τί χαρά μου ἱππότα—καλέ μου φίλε.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. ὦ, ἄκου·
μιὰ στιγμὴν ἀκόμη
μὴ μείνης ἐδῶ μέσα
στοῦ γέρου αὐτοῦ τὸ σπῆτι!...
Ἄς φύγωμεν.

ΜΑΝΟΝ (ἀκουσίως). Τί κροῖμα!
Αὐτὰ ὅλα ἐδῶ τὰ πλούτη,
τόσο χρυσάφι!... κροῖμα...
Ἄς φύγωμεν λοιπόν.

ΔΕ ΓΚΡ. Ἄ, Μανόν, σὲ προδίδει ἡ σκέψις σου αὐτή!
Πάντοτε ἡ ἴδια, ἡ ἴδια πάντοτε!
Τρέμεις μὲς τὴν ἀγκαλιά μου
ἀπ' τὰ θερμὰ φιλιὰ μου,
κι' ἐνῶ γέρνεις γεμάτη καλωσύνη
καὶ ἡ ματιά σου ἐκείνη
νέον ἔρωτα μοῦ δίνει,
αἴφνης μιὰ λάμμι ἀπὸ χρυσᾶ στολίδια
σ' ἀποτυφλώνει σκέψι καὶ καρδιά!...
Θῦμα σου ἐγὼ καὶ σκλάβος κατεβαίνω
τῆς ἀτιμίας τὴν κλίμακα
λάσπη στὴ λάσπη πέφτω.
Εἰς τὰ χαρτιά, στοὺς κλέφτες
κορμὶ ἄθλιο πουλημένο
μὲ φέρεις αἰσχύνῃ ταπεινῇ σ' ἐμέ.
Εἶπέ μου ποῦ εἰς τὸ μέλλον
θὰ καταντήσω;—Εἶπέ!

ΜΑΝ. (ταπεινῶς). Ἀκόμη μιὰ φορὰ συγχωρησέ με·
θὰ ἦμαι πιστή, πιστή, καλή, τ' ὀμνύω.
(Εἰσέρχεται ὁ Λεσκὼ αἰσθημαίνων).

ΜΑΝ. ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Λεσκὼ ἐδῶ; τί τρέχει· τί;
Θεὸ τί τρέχει—πὲς στὴ στιγμὴ.

ΛΕΣΚΩ. Ἄς ἀνασάνω—γιὰ νὰ σᾶς πῶ.
Σᾶς καταγγέλλουν.

ΜΑΝΟΝ. Ὁ γέρος;

ΛΕΣΚΩ.

Ναί.

ΜΑΝΟΝ, ΔΕ ΓΚΡΙΕ.

Ὄϊμέ.

ΛΕΣΚΩ. Στρατιῶται—νά' ἔρχοντ' ἔδῶ.

ΜΑΝΟΝ. Θεέ μου.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ.

Θεέ μου.

ΛΕΣΚΩ.

Ἴπλότα ἔμπρός.

Φτεροὰ στὰ πόδια σας—εἶνε καιρός.

Φίλος στρατιώτης—μοῦ τὰ εἶπεν ὅλα.

Τώρα φευγάτε—εἰς τὸ φτεροὸ

ἢ ἀστυνομία—ἔρχεται ἔδῶ.

Ἄχ μὴν ἀργῆτε—καὶ θὰ χαθῆτε.

Ποιὰ τύχη ξεύρεις—τὴν περιμένει· ἢ ἔξορία.

ΜΑΝΟΝ (*φοβηθεῖσα*). Δυστυχισμένη.

ΛΕΣΚΩ. Ἄχ μὴν ἀργῆτε—καὶ θὰ χαθῆτε.

δὲν μένει ὄρα—φύγετε τώρα.

ΜΑΝ. (*λαμβάνουσα κόσμημα ἐκ τοῦ κομμωτηρίου*).

Σταθῆτ' ὀλίγον.—Αὐτὸ τὸ διαμάντι...

ΛΕΣΚΩ. Τοῦ γέρου τώρα—ἡ χολή θὰ σπάσῃ

σὰν ἔλθῃ κι' ἄδειο—βροῖ τὸ κλουβί.

ΜΑΝΟΝ (*πρὸς τὸν Δε-Γκριέ*). Ἴδου ἐτοιμάζομαι.

βοηθησέ με.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Πρὸς τί; τί θέλεις;

ΜΑΝΟΝ (*ἐξακολουθοῦσα νὰ παίρῃ πολύτιμα ἀντικείμενα*). Νὰ τὰ τιλῶξωμεν (*φωνάζουσα*).

Ἄδειασ' τ' ἐροῦρία—καὶ τὰ συρτάρια

ΛΕΣΚΩ. Ὠραῖο κι' αὐτό,—μὰ τὸ Θεό.

Ἄπ' τὸ περιβόλι—θενὰ διαβοῦμε

κάτ' ἀπ' τὰ δένδρα—ἤσυχα ὅλοι

ἔξω θὰ βγοῦμε— σ' ἓνα λεπτό.

ΜΑΝΟΝ. Κι' αὐτὸ τὸ σπῆτι—τὸ μαγευμένο

ποῦ τὸ λατρεύω—πῶς νὰ τ' ἀφήσω.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Μανὸν γλυκειά μου—ἔλα κοντάμου.

Εἶνε καιρός.—Ἐμπρός, ἔμπρός

ΜΑΝΟΝ. Εἶν' ἀνοησία—νὰ πάῃ χαμιμένο

τόσο χρυσάφι.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ.

Μὴν ἔλθῃς ὀπίσω...

Μαζύ σου φέρε τὴν καρδιά σου.

Γιὰ μένα ἀρκεῖ ὁ ἔρωτάς σου.

ΛΕΣΚΩ (παρατηρῶν ἀπὸ τοῦ παραθύρου).

Κατὰρα... ἔρχοντ', ἔρχονται
κυκλώνουν τὸ σπῆτι...

ΜΑΝ. (περίφοβος). Δὲ Γκριέ.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. (περίφοβος). Μανόν!

ΟΜΟΥ. Ἐδῶ... Ἐμπρός.

ΛΕΣΚΩ (ἀπὸ τὸ βᾶθος).

Ὁ γέρος μαινεται.—Οἱ ἀστυφύλακες
εἶν' εἰς παράταξιν.—Νάτοι ἀνέρχονται.
(Τρέχει καὶ κλειδώνει τὴν θύραν τῆς εἰσόδου).

ΔΕ ΓΚΡΙΕ (φωνάζων)

Πές μου, εἶν καμμιά ἔξοδος ;

ΜΑΝΟΝ (φωνάζουσα καὶ δειγνύουσα).

Ναί, κάτω ἐκεῖ στὸ κρεββάτι...

Ὁ Λεσκῶ ὠθεῖ τὴν Μανόν καὶ τὸν Δὲ Γκριέ πρὸς τὸ μέρος
ἐκεῖνο ἀκολουθῶν αὐτούς.

ΜΑΝΟΝ (κραυγάζουσα ἔσωθεν). Ἄ...

Ἐπανερχεται περίτρομος, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν Λεσκῶ
καὶ Δὲ Γκριέ. Ἀπὸ τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης, ἡμιανοι-
χθέντα, φαίνεται εἰς ἐνωμοτάρχης μὲ δύο χωροφύλακας.
Ταυτοχρόνως ἡ θύρα τοῦ βᾶθους ἀνοίγεται βιαίως καὶ
ἐμφανίζεται ὁ Γερόντης ἀκολουθούμενος ὑπὸ στρατιωτῶν.

ΓΕΡ. Μὴ κινηθῆτε...

Καγχάζει ειρωνικῶς πρὸς τὴν Μανόν, ἥτις ἐκ τοῦ φόβου
ἀφίνει νὰ τῆς διαφύγουν τὰ κλαπέντα κοσμήματα.

(Πρὸς τὸν Δὲ Γκριέ ἀφοπλίζων αὐτόν).

Ἄν, ἰππότα, σᾶς συλλάβουν
ποιὸς θὰ σώσῃ τὴν Μανόν ;

Οἱ χωροφύλακες συλλαμβάνουν τὴν Μανόν καὶ τὴν ἀπά-
γουσιν. Ὁ Δὲ Γκριέ θέλει νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ἀνα-
χαιτίζεται ἀπὸ τὸν Λεσκῶ.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. ὦ Μανόν μου... ὦ Μανόν μου...

Τέλος τῆς Β'. πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ Γ΄.

Ἡ Χάβρη.

Πλατεία πλυνθίων τοῦ λιμένος.

Εἰς τὸ βάθος ὁ λιμὴν. Ἀριστερᾷ στρατῶν. Πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος μέγα παράθυρον μετ' σιδηρᾶς κιγκλίδας. Ὁ Πυλὼν κλειστός. Φαίνεται πρὸς τὸ βάθος τὸ ἡμισυ πολεμικοῦ πλοίου. Δεξιᾷ οἰκία. Εἰς φανὸς φωτίζει ἀμυδρῶς αὐτήν.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Ὑπομονὴ σκληρὰ.

ΛΕΣ. Ὀλίγο ἀκόμη, — ἢ ἀλλαγὴ νὰ γείνη· ὁ σκοπὸς εἶνε δικὸς μας. Λίγη ὑπομονή.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Πῶς νὰ ὑπομείνω ;..

Ὅλη ἡ ζωὴ μου τώρα — ἐγκτεται ἐκεῖ.

ΛΕΣΚΩ. Ξεύρ' ἢ Μανὸν καλά·

τὸ σύνθημα προσμένει γιὰ νὰ ῥθῆ.

Ἐν τούτοις μετ' τοὺς φίλους τὰ λοιπὰ — ἀναλαμβάνω ἐγώ.

Κι' ἐλεύθερ' ἢ Μανὸν θᾶν' τὴν αὐγή.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Τὴν τύχην μου ἀπὸ πίσω ἀκολουθῶ καὶ νύχτα μέρα πηγαίνω.

Κι' ἀπατηλὴ ὀπτασία μετ' μαγεύει

Εἶνε σιμά... σὰν πλησιάζω... φεύγει.

Παρίσι, Χάβρη, ὦ τρομερὰ ἀγωνία!

Ὡ τῆς ζωῆς μου θλιβερὰ ἱστορία!

Ἀπὸ τὸν στρατῶνα ἐξέρχεται ἀπόσπασμα διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς φρουρᾶς.

ΛΕΣΚΩ. Ἐρχονται...

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Τέλος...

ΛΕΣΚΩ. Νάτη... Εἶν' ἐκείνη.

Τὸ ἀπόσπασμα ἐπανέρχεται εἰς τὸν στρατῶνα.

Κοιμᾶται ἡ Χάβρη, ἡ ὥρα ἔφθασε πλέον.

Πλησιάζει τὸν σκοπὸν καὶ ἀνταλλάσσει μετ' αὐτοῦ νεύματα.

Κτυπᾷ ἡρέμα τὸ κιγκλίδωμα. Ἀνοίγονται αἱ ὕλοι τοῦ παραθύρου καὶ παρουσιάζεται ἡ Μανὸν. Ὁ Δὲ Γκριέ τρέχει πρὸς αὐτήν.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Μανόν!

ΜΑΝΟΝ. Δὲ Γκριέ.

ΛΕΣΚΩ. Ἡ Ἀμερικὴ στὸ διάβολο.

Δὲν θὰ φύγη ἡ Μανόν.

MANON. ὦ σύ, χαρά μου,
στὸ αἶσχος δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείπῃς;
ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Θεέ μου!

νὰ σ' ἀφήσω; — Ποτέ!

MANON. ὦ, καλέ μου.

ΔΕ ΓΚΡ. Στὸν δρόμον σου τὸν μακρυνὸν μὲ θάρρος
σ' ἀκολουθῶ, γιὰ τ' ἡ καρδιά μου ἐλπίζει.
(Φιλῶν αὐτήν) Σὲ λίγο θὰ ἐνωθοῦμε.

MANON. Σὲ λίγο.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Σιωπα, σιωπα.

Εἰς φανόκορος εἰσέρχεται ἐκ δεξιῶν ἄδων.

ΦΑΝ. Στὸν βασιληᾶ — εἶπ' ἡ Κάτε:

Γιατὶ ταράττεις — μιᾶς κόρης — τὴν καρδιά;
Στὴν σύζυγόν μου — προῖκα εἶν' ἡ εὐμορφιά.
Γελᾷ αὐτός, — τῆς μετροῦ — ἄπειρα διαμαντικά,
τὴν παντρεύει — καὶ γελῶ. (? Απομακρύνεται).

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Μανόν, χαράζει, ἰδέ...

Ἐτοιμη νᾶσαι ἔξω· στὴν ἀλλή
θᾶν' ὁ Λεσκὼ μὲ φίλους του πιστούς.
Πήγαιν' ἐκεῖ μ' ἐλπίδα.

MANON. Τρέμω, φοβοῦμαι γιὰ σέ.

ΦΑΝ. (ἔσωθεν). Στὸν βασιληᾶ — εἶπ' ἡ Κάτε...

MANON. Τρέμω, φοβοῦμαι, δὲν ξεύρω τί
ἔχει καὶ τρέμ' ἡ καρδιά μου:
Κίνδυνον νοιώθω νὰ μὲ ἀπειλῇ.

Διὰ τοῦ βάθους διέρχονται στρατιῶται.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Μανόν, ἀπελπισμένους κλαίω
καὶ πνίγουν λυγμοὶ τὴν φωνήν μου.
Θέλεις νὰ σκοτωθῶ;.. σ' ἐξορκίζω,
σ' ἐξορκίζω. Μανόν ἔλα, ἄς φύγωμεν.

MANON. Ἄς εἶνε, εἶμαι δική σου
περίμενέ με ἀγάπη μου. (? Αποσύρεται).

Πυροβολισμοὶ δεξιᾶ. Ὁ Δὲ Γκριὲ περίφοβος τρέχει
πρὸς τὸν δρομίσκον.

ΛΕΣΚΩ (μὲ τὸ ξίφος ἀνὰ χεῖρας).

Ἐχάθη τὸ παιγχνίδι, νὰ σωθοῦμε ἐμεῖς ἀνάγκη.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Τί ἐστάθη;

ΧΟΡΟΣ (ἔσωθεν). Ὕστα ὄπλα, Ὕστα ὄπλα.

ΛΕΣΚΩ. Ἀκούτε πῶς οὐρλιάζουνε;

Πάει τὸ παιγγίδι.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Ἄς ἀποθάνω... Ἡ φυγή...

Ποτέ! (Ἄνασπῶν τὸ ξίφος).

ΛΕΣΚΩ (ἐμποδίζων). Εἶσαι τρελλός!...

ΜΑΝΟΝ (ἐκ τοῦ παραθύρου).

Ἄν μ' ἀγαπᾶς, σ' ὀρκίζω-πέταξε γρήγορα, φύγε.

Ἔρχονται ἀπὸ διάφορα μέρη γυναῖκες, ἄνδρες
τοῦ λαοῦ, ἄστοι κλ.

ΧΟΡΟΣ. Ἀκούτε; — Τί τρέχει, — τί εἶνε;

Ἄπόδρασις; — Στάσις; — Τί εἶνε;

Ἦχος τυμπάνων. Ἐκ τοῦ στρατῶνος ἔρχεται ὁ ἐνωμοτάρχης
μετ' ἀποσπάσματος χωροφυλάκων οἵτινες περιστοιχίζουν
μερικάς γυναῖκας ἀλυσσοδεμένας.

ΕΝΩΜ. Τὸ δρόμο ν' ἀνοίξετε.

Ἐκ τοῦ πλοίου κατέρχεται ὁ πλοίαρχος.

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ (πρὸς τὸν ἐνωμοτάρχη).

Τὸ πλοῖον εἶν' ἔτοιμον—ἄς γείνη προσκλητήριον.

ΧΟΡΟΣ. Σιωπᾶτε ἀρχίζει-ἡ πρόσκλησις — ναί...

(Ὁ ἐνωμοτάρχης μὲ βιβλίον ἀνά χειρας κάμνει τὸ προσκλη-
τήριον· μιὰ, μιὰ ἐκ τῶν γυναικῶν ἀκούουσα τ' ὄνομά της,
τίθεται εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, ὀπισθεν τοῦ πλοίαρχου,
ὅστις σημειώνει εἰς ἓν βιβλιάριον).

ΕΝΩΜ. Ροζοῦλα.

ΛΑΟΣ. Τί ἄρια.

ΑΛΛΟΙ. Ὁραία, εἶν' ὄραία.

ΕΝΩΜ. Μαγδάλω.

ΛΑΟΣ. Κατῆλθες — ἔτσι κάτω κι' ἐσύ;...

ΜΕΡΙΚΟΙ. Τί ἀδιάντροπο γέλοιο...

ΕΝΩΜ. Χά, χά, γελῶσι.—Μανόν...

ΛΑΟΣ. Νὰ μιὰ ἀπατημένη.

ΑΣΤΟΙ. Ὁραία, εἶν' ἀλήθεια.

ΛΕΣΚΩ. Αὐτή;... Εἶνε μυστήριον!...

ΑΣΤΟΙ (πρὸς τὸν Λεσκώ). Γιὰ λέγε ν' ἀκούμε.

ΓΥΝ. Λυπεῖται, στενάξει.

ΑΛΛΑΙ. Ὁϊμέ, ποία λύπη.

ΛΕΣΚΩ. Ἀκόμη κορίτσι — σφοδρὰ ἐρωτεύθη
ὄραϊο παλληκάρι — μὰ γέρος ἀνθέντης
μ' ἀπάτη τὴν κλέβει — ἀπὸ τὸν βωμόν,
καὶ ἀφοῦ ἔκορέσθη — τὴν διώχνει ἀσπλάγγως,
τί αἴσχος μεγάλο — τί αἴσχος φρικτόν.
Ὁ νέος ποῦ βλέπετε — καὶ μένει κοντά,
ὁ δόλιος εἶν' σύζυγος — ποῦ κλαίει πικρά.

ΛΑΟΣ. ὦ, φρίκη, ὁποῖα — σαυτὴ συμφορὰ!...

ΛΕΣΚΩ. Μὲ ἀλύσσεις δεμένη — τὸν σύζυγον βρῖσκει,
στὴ λύπη πεσμένη — σὲ λίγο ἀποθνήσκει.

ΜΑΝΟΝ (πρὸς τὸν Δὲ Γκριέ).

Δὲ Γκριέ, σὲ λίγο θάμμαι μακρὰ,
ἔτσι μοῦ εἶνε γραμμένο· — σὲ βλέπω τώρα στερονή φορὰ,
πάντα πιστὴ θὰ μένω. — Στὸ σπῆτι πίσω νὰ πᾶς. ὦ, χαῖρε
λησιμόνει πλέον τὴν Μανόν, — παρῆλθον αἶ εὐτυχεῖς
Ἴσως ὅσο ἔπρεπε δὲν ἠγαπήθης. [ἡμέραι.
τώρα συγχώρει τὴν Μανόν. — Τώρα στὸ σπῆτι σου ποῦ
ἐμέ, εἶν' ἀνάγκη, νὰ λησιμονήσης. [θὰ γυρίσης

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. ὦ κύττα, ὦ κύττα, πῶς ὑποκύπτει
στὴν τόσην μου ὀδύνην.

Κάθε μου σκέψις στὸ δάκρυ λιώνει
καὶ στῆς ψυχῆς μου τὸ βάθος κρύπτει
μῖσος ποῦ τὸ αἶμα μου φαρμακώνει.

ΕΝΩΜ. (ἐξακολουθῶν τὸ προσκλητήριο). Νινέτα.

ΛΑΟΣ. Τί θράσος!

ΕΝΩΜ. Κατίνα. ΛΑΟΣ. Εἶν' θεά...

ΕΝΩΜ. Ρεγγίνα. ΛΑΟΣ. Ἡ ξανθιά.

ΕΝΩΜ. Κλαρέτη, — Βιολέττα.

ΛΑΟΣ. Τί ὄραία συντροφιὰ.

ΕΝΩΜ. Νερίνα, — Ἐλίζα.

ΛΑΟΣ. Οὔτε εὐμορφη μιά...

ΕΝΩΜ. (πρὸς τὰς ἐτέρας). Ἐμπρός.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ (ἀρπάζων ἀπὸ τὰς χεῖρας τὴν Μανόν).

Ὅπισω!

ΕΝΩΜ. Φεύγα (ἀπωθῶν).

ΛΑΟΣ. Θάρρος.

ΕΝΩΜ. Πάλιν ἔδῳ ; Ἄς τελειώσωμε.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ (δογίλωσ). Ἄλλοί, σ' ὅποιον τὴν ἐγγίσση.
Μανὸν ἔλα μ' ἐμέ.

ΛΑΟΣ (πλησιάζων ἐμποδίζει τὸν ἐνωμοτάρχην).
Ἔτσι...καλά...

ΠΛΟΙΑΡ. (ἐμφανιζόμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους).
Τί τρέχει ;

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Ἄ μή, μὴ πλησιάσετε.

Ἐνόςῳ ζῶ κανεὶς δὲν θὰ πλησιάσῃ ἔδῳ.

(Βλέπων τὸν πλοίαρχον ἐκρήγγυται εἰς λυγμούς ἐνῶ αἱ χεῖρες
τοῦ ἀφήνουν τὰς χεῖρας τῆς Μανόν).

Εἶμαι τρελλός, κυτᾶτε—πῶς κλαίω, πῶς ἱκετεύω
καὶ τὸ ἔλεος ζητῶ!—Ἀκούτε! ἄς μὲ δεχθῆτε
ὡς ναύτην, ὡς ἐργάτην, καὶ θᾶμαι εὐτυχισμένος.

Ἄχ! Κυτᾶτε, κυτᾶτε πῶς κλαίω !

Τὴν ζωὴν πάρετέ μου, τὸ αἷμα.

Τὸν οἶκτον τὸ ἔλεος ζητῶ-καὶ θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ.

[Γονατίζει ἐνώπιον τοῦ πλοίαρχου, οὗτος συγκεκνημένος τοῦ
προσμειδιᾶ. Κτυπῶν τὸν Δὲ Γκριέ εἰς τὸν ὦμον].

ΠΛΟΙΑΡ. Νὰ ἰδῆτε τὴν Ἀμερικὴν.

Πόθος σᾶς ἔχει καταλάβει ;

Λοιπόν...ἐμπρός... Ἄς εἶνε.

Σὰν ναύτης... στὸ καράβι.

[Ὁ Δὲ Γκριέ φιλεῖ τὴν χεῖρα τοῦ Κυβερνήτου].

Τέλος τῆς Γ'. πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ Δ'.

Ἐν Ἀμερικῇ.

[Ἀπέραντος ἔκτασις, εἰς τὰ σύνορα τῆς Ν. Αὐρηλίας. Ἐδα-
φος ἀνώμαλον. Ἀπέραντος ὄριζων. Οὐρανὸς νεφελώδης.
Βραδυ. Ἡ Μανὸν καὶ ὁ Δὲ Γκριέ προχωροῦσι βραδέως ἐκ
τοῦ βάθους πτωχὰ ἐνδεδυμένοι].

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Ἐπάνω μου ὄλο γῦρε
τὸ κουρασμένο σῶμα.

Γλυκεῖα μ' ἀγάπη λίγο— θὰ περπατοῦμ' ἀκόμη
στὸ σκονισμένο δρόμο.

MANON (μὲ φωνὴν αβεσμένην).

Ἐμπρός καὶ πάλι ἔμπρός...

Ἡ νύχτ' ἀπλώνει φτερὰ μαῦρα.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Κοντά μου γῦρε.

MANON. Πλανᾷτ' ἐπάνω στὴν πεδιάδα ἢ αὔρα
καὶ σβύν' ἢ μέρα.— Πάλ' ἔμπρός!

ΔΕ ΓΚΡΙΕ (λυπηρῶς). Μανόν.

MAN. Ἀδυνατῶ! συγχώρει... Τὴν ρώμην σου ζηλεύω
τώρα ἄρρωστη γέρον.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Πονεῖς;

MANON. Τρομακτικά!...

[Ἦ Δὲ Γκριε περιίλυτος].

MAN. Ὁχι... τί εἶπε;... λόγια-ἀνόητα ἢ καλὴ σου;

Παρηγορήσου...—Ν' ἀναπαυθῶ λιγάκι

συγχώρησέ μου—ἔλα καλέ μου...

Ἐλα σιμά μου (λιποθυμῶ).

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Μανόν... ἀγάπη μου, ἄκου·

δὲν μ' ἀπαντᾷς... Θεέ μου;

Κύττα, ἐγὼ εἶμαι κλαίω—ἔδῶ σιμά σου.

Κύττα, φιλῶ, θωπεύω—τ' ὀλόχρυσά μαλλιὰ σου!

Ἄχ Μανόν εἰπέ μου, εἰπέ;—Σιωπᾷ, ἄλλοι σ' ἐμέ!...

Ἦ πυρετὸς τὴν φλέγει—κάτι μοῦ προλέγει.

Ἦ καρδιὰ ἀπηλπισμένη—γύρω σκοτάδι, ἐλπίδα
καμμιά δὲν μένει!

Ἦ ἀγάπη μου ἀποκρίσου.—Σιωπᾷ...δὲν ἀπαντᾷ.

MAN. (ἀνανήφουσα). Ἐσύ, σὺ κλαίεις—καὶ μὲ ἱκετεύεις;

Ἄκούω τὸ στεναγμὸ σου—τὸ πρόσωπον μοῦ βρέχουν
τὰ ὀλόξεστα δάκρυά σου.—Καλὲ νὰ μὲ βοηθήσης.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Μανόν, Μανόν.

MAN. Ἦ δίψα—μὲ καίει· ἔλα κοντά μου.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Ἦ Μανόν χρυσῆ μου.

MANON. Καλὲ βοηθησέ με.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Ὅλο τὸ αἷμα μου γιὰ τὴ ζωὴ σου.

(Παρατηρεῖ περὶ τοῦ, ἀλλὰ ἐπιστρέφει).

(Ἦ Ἀπελπισ πρὸς τὴν Μανόν).

Δὲν βλέπω τίποτε.

Ἔδαφος ἄγριο. Ἐπὶ νερὸ οὔτε στάλα !

ὦ οὐρανέ ! Θεέ, ποῦ πρὸς ἐσέ
τὰ χέρια μου ὕψωσα παιδάκι,
μιὰ βοήθεια, μιὰ βοήθεια.

MANON. Ναί, μιὰ βοήθεια νὰ με σώσης.

Ἄκου : Θὰ μείνω ἔδῳ...

Σὺ κῦττα τοῦ ὀρίζοντος τὰ βάθη
μὴν εὐρης μιὰ καλύβα, ἓνα βουνό.

Πήγαινε πέρα κι' ἡ ἐλπίς δὲν ἐχάθη,
κι' ἴσως μπορούμε νὰ ἔβγουμε' ἀπ' ἔδῳ !

Ἐὐδὲ Γκριέ ἀπομακρύνεται βαθμηδόν. Ὁ ὀρίζων ἀμαυροῦται.

MANON. Μόνη, ἐγκαταλελειμμένη,

χαμένη, ἀπηλπισμένη,—Θεέ, ἄχ πονῶ !

Καὶ στὴν ἀπέραντ' ἐρημία πεσμένη,

ἄχ πῶς πονῶ μονάχη, ἀπηλπισμένη.

Κατηραμένα κάλλη—πάλιν τὴν ζήλεια μ' ἀνάβουν,
μ' ἀρπάζουν μὲ τὴ βία μακρὰ του.

Τὸ παρελθόν μου ὄλον—ξυπνάει, καὶ μὲ φοβέρα
καὶ ζωντανό, στηλώνει' ἐμπροστά μου !

Ἐπὶ αἶμα εἶνε γεμάτο.

Ἄχ ! Τὸ πᾶν τελειώνει.—Ἐσυλον εἰρήνης
τώρα ζητῶ στὸ μνήμα. (Ἐπελπίς).

Ἄς μὴ ἀποθάνω τώρα—βοήθησέ με.

Εἰσέρχεται δραμαίως ὁ Δὲ Γκριέ· ἡ Μανὸν πίπτει
εἰς τὰς ἀγκάλας του.

MANON. Στὴν θερμὴν ἀγκάλῃ σου — στερνὴ φορὰ.

Μοῦ φέρεις καμμιὰ χαρμόσυνον εἶδησι ;

ΔΕ ΓΚΡΙΕ (Ἐπελπίς). Ἐπελπισία ! παντοῦ ἀπελπισία !

Ματαιῶς στὸν ὀρίζοντα—τὸ βλέμμα μου βυθίζω !

MANON. Ἄλλοί... τὸ σκότος ἔρχεται·

τὸν θάνατο ἀντικρῶζω.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Πλάνη τὸν νοῦν σου ἐσκότισε,

ἔλα στὸν ἑαυτὸν σου.

Ἐλα ἡσυχὰ πλάγιασε—πλησίον στὸν καλὸν σου.

MANON. Πεθαίνω, κι' ὅμως τώρα

περὶ πολὺ σὲ λατρεύω.

Αὐτὴ μόνη τὴν λέξι—στὰ χεῖλη μου ἀναδεύω :
Ναί, σὲ λατρεύω, κι' εἶνε—στερνή μου γοητεία
ἢ τόση μου ἀγάπη—στερνή παρηγοριά.

Ὁ Δὲ Γκριὲ ἐγγίζει τὸ μέτωπόν της ἔμφοβος.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ. Ὁ πάγος τοῦ θανάτου.

Ἐχάθη κάθε ἐλπίδα.

ΜΑΝΟΝ. Γλυκειά μ' ἀγάπη κλαῖς ;

Δὲν εἶνε καιρὸς γιὰ δάκρυα

μὰ γιὰ φιλιὰ εἶνε τώρα.—Φίλει με, φεύγ' ἢ ὦρα.

Θέλω γιὰ μένα ὁ θάνατος—ναῖναι ἑορτὴ ἀπὸ χάρδια
τοῦ ἔρωτος σημάδια—τοῦ τελευταίου.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ (ἄπελπισ).

Καὶ ζῶ

ἀκόμη ὠϊμένα ὁ δύστηχος!—Ἀπέραντη εὐτυχία
φλόγα σὺ αἰώνια τοῦ ἔρωτος.

ΜΑΝΟΝ.

Ἡ φλόγα νά... τρεμισβύνει.

Μίλει, ὦ μίλει...Θεέ!...—Πειὰ δὲν σ' ἀκούω—ὠϊμέ.

Ἐδῶ κοντά, κοντά μου...—φέρε τὸ πρόσωπόν σου.

Ἐτσι...καλά...κοντά μου—φίλει με τώρα...ναί...

ΔΕ ΓΚΡΙΕ (ἄπελπισ). Δίχως ἔσὲ χαμένος. Σ' ἀκολουθῶ.

ΜΑΝΟΝ.

Δὲν θέλω.

Χαῖρε...βαρεῖα εἶν' ἡ νύχτα...κουώνω...σ' ἀγαποῦσα.

Πές μου Μανόν;—Θυμᾶσαι, τὰ φωτεινά μου

νειᾶτα· πές μου;—Τὸν ἥλιο...δὲν θενὰ ἰδῶ.

ΔΕ ΓΚΡΙΕ.

Θεέ μου!

ΜΑΝΟΝ. Τὰ κρίματά μου θενὰ σκεπάση ἢ λήθη!

Τὸν ἔρωτά μου ὅμως...ποτέ... (ἀποδνήσκει).

(Ὁ δὲ Γκριὲ τρελλὸς ἀπὸ θλίψιν λιποθυμεῖ ἐπὶ τοῦ πτώματος
τῆς Μανόν).

Τ Ε Λ Ο Σ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΧΙΩΤΗ & ΡΟΥΣΣΑ

Γουλιέλμος ὁ ἀχθοφόρος, (Μερσάν καὶ Δελαρός)	> 1.20	Ἡ Ψυχοκόρη, Βοτσάρη	> 1.20
Ὁ ἠθοποιὸς Κήν, (Δουμά)	> 1.40	Μερόπη, (Δ. Βερνερδάκη)	> 0.70
Ὁ Μίδας καὶ ὁ Κουρσεύς του, (Ν. Λάσκαρη)	> 0.80	Κυρία μὲ τὰς Καμελίας, (Α. Δουμά)	> 1.40
Ὁνειρον ἐαρινῆς πρωΐας, (Γαβριήλ δ' Ἀγνούτζιο)	> 0.60	Σκόλλα, (Σ. Βασιλειάδου)	> 0.70
Ἀρχοντοχωριάτης (Μολιέρου)	> 1.—	Κωμῳδία Μονόπρακτοῦ, (Ν. Γ. Λάσκαρη): «Τὸ κοκκα- λάκι τῆς Νυκτερίδας», «Ὁ Μύλος τῆς ἔριδος», Ἡ πώλησις τῆς Ἀθη- νῶς», «Ἡ ἐξ Ἄδου πα- ραγγελία», «Ἡ παληό- γλωσσα», «Ἡ Ἐλενίτσα τῆς ὁδοῦ Ἀγγέσμου»	> 1.50
Ὁ Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου, (Σ. Περσειάδου)	> 1.20	Κωμῳδία Μονόπρακτοῦ, (Α. Πίστη): «Θ' αὐτοχειρι- σθῶ», «Ἄστε ντοῦα οὔ», «Νυκτεριναὶ Συνεντεύ- ξεις», «Γιάντες», «Βέβαια, βέβαια», «Σὲ μιά ταρά- τσα», «Ποῦ ξεύρεις πῶς ἔχω ντολιμάδες», «Δημο- πρασία»	> 1.70
Σεβέρος Τορέλλης, (Κοππέ)	> 1.—	Ἱστορικὸν δοκίμιον, περὶ τοῦ θεάτρου τῆς Μουσικῆς τῶν Βυζαντινῶν, (Κ. Σάθρα)	> 3.—
Τὸ ἔνο ψομί, (Τουργένιεφ)	> 1.—	Κρητικὸν θεῖον, ἢ συλ- λογὴ ἀνεκδότων καὶ ἀγνώ- στων δραμάτων (Κ. Σάθρα)	> 3.50
Σκλάβοι, (Περσειάδου)	> 1.—	Γέπουρις, ποιμενικὴ κωμῳδο- τραγωδία (Κ. Σάθρα)	> 3.20
Κωμῳδία, (Π. Ζάνου)	> 1.20	Στάθης, κρητικὴ κωμῳδία (Κ. Σάθρα)	> 2.50
Ἐλισσάβη, (Γιζκοριμέτη)	> 1.20	Ἐρωφίλη, τραγωδία Γ. Χορ- τάση ὑπὸ (Κ. Σάθρα)	> 3.50
Νόημα, (Κάρλο Δορμεβίλλε)	> 1.20		
Ὁ μαρκήσιος Πριολά, (Ἄνρὺ Λαβεδάν)	> 1.20		
Πάτερ ἡμῶν, (Φρ. Κοππέ)	> 0.40		
Ἐσμέ, (Περσειάδου)	> 1.—		
Ἡ Ἐξωσις τοῦ Ὄθωνος, (Π. Δημητρακοπούλου καὶ Α. Κυριακοῦ)	> 1.—		
Οἱ μετανάστες, (Ἀρκώτου)	> 1.—		
Ἑλλην. θεῖον, Κωμῳ- δία. «Ὁ θάνατος τοῦ Περ- οικλέους», «ὑπὸ Ἐχρημύ- θειαν», «Ζητεῖται ὑπὸ ἡρέ- της», «Τὸ Ἀνδρειαλεόν», «Ἡ Διαθήκη τοῦ Θείου», «Ἐνοικιάζεται», «Εἰς ἀ- ναζητήσιν δραματικῶν συγγραφέων», σλ. 320	> 2.50		
Γαλάτεια, (Βασιλειάδου)	> 0.70		
Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, (Ζημπελίου)	> 0.60		

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΔΕΜΕΝΑ ἢ ΔΔΕΤΑ

Ἱστορικὰ—Νομικὰ—Ἱατρικὰ—Λεξικά—Θρησκευτικὰ—Φιλολογικὰ—Διδακτικὰ—
θεῖον—Ἐμπορικὰ—Μουσικὴ—Περιηγήσεις—Ποίσεις—Ναυτικὰ—Φιλολογία—
Μυθιστορήματα—Ξένα γλώσσα—Ἐπαγγελματικὰ—Βιβλία συναναστροφῶν—Λα-
οὐ καὶ Ἱατρικὴ βιβλιοθήκη—Βιβλιοθήκη ταξιδιῶν—Παιδικὴ βιβλιοθήκη—Βιβλιο-
θήκη Πρακτικῶν γνώσεων—Βιβλία τοῦ λαοῦ—Μουσικὰ τεμάχια κτλ. κτλ. κτλ.

5 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ Τιμολόγιον ἀποστέλλεται δωρεάν ἐφ' αἰτοῦντι.

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ Δ. ΛΑΥΡΑΓΚΑ

Τὰ κάτωθι ἔργα τῆς βιβλιοθήκης ταύτης περιλαμβάνουσι πλήρη τὴν μετάφρασιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὀλοκλήρου τοῦ κειμένου ἐκάστου μελοδράματος.

— Τιμᾶται ἕκαστον λεπτὰ 50. —

- Καβαλλερία Ρουρδικάνα (Cavalleria Rusticana) — Mascagni.
Τόσκα (Tosca) — Puccini.
Οἱ Παλιᾶτοι (I Pagliacci) — Leoncavallo.
Μανὸν Λεσκὸ (Manon Lescau) — Puccini.
Τραβιάτα (La Traviata) — Verdi.
Ὁ Φρά-Διάβολος (Fra-Diavolo) — Auber.
Μελισσοφέλης (Melisofele) — Boito.
Ἡ Ὑπνοβάτις (La Sonnambula) — Bellini.
Ἡ Πάρις Δ. Λαυράγκα. — Ἡ κυρὰ Φροδύνη καὶ ὁ Ἄλβ
Ὁ Ἐρνάνης (Ernani). — Verdi. [Παῖδος Π. Καρρέρ.
Μποῆμ (Bohém) — Puccini.
Ὁ Ὑποψήφιος Βουλευτὴς — Σ. Ζύνδα.
Ὁ Ριγολέττος (Rigoletto) — Verdi.
Ἡ Κάρμεν (Carmen) — Bizet.
Δυὸ Ἀδέλφια — Δ. Λαυράγκα.
Ὁ Κρισπίνος καὶ ἡ Κουμπάρα (Crispino e la comare) — Ricci.
Φάουστ (Faust) — Gounod.
Μιρέλλα (Mireille) — Gounod.
Μάρκος Βότσαρης — Π. Καρρέρ.
Οἱ γάμοι τῆς Γιάννου (Les noces de Jeannette) — Massé.
Ἡ Εὐνοουμένη (La Favorita) — Donizetti.
Χορὸς Προσωπιδόδρων (Un ballo in maschera) — Verdi.
Λουκία τοῦ Λαμμερμού (Lucia di Lammermoor) — Donizetti.
Nòrma (Norma) — Bellini.
Ὁ κουρεὺς τῆς Σεβιλλῆς (Barbiere di Siviglia) — Rossini.

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ Ν. ΠΟΡΙΩΤΗ

Τὰ κάτωθι ἔργα τῆς βιβλιοθήκης ταύτης γραφέντα εἰς γλαφυρωτάτην γλῶσσαν ὑπο τοῦ κ. Ν. Ποριώτη, περιλαμβάνουσι περιλήψεις τῶν γνωστοτέρων ἰταλικῶν μελοδραμάτων, ὧς καὶ ἕμμετρον μετάφρασιν παραπλευρῶς τῶν ἰταλικῶν στίχων τῶν κυριωτέρων ἀσμάτων τῶν περιεχομένων ἐν ἐκάστῳ μελοδράματι.

— Τιμᾶται ἕκαστον λεπτὰ 50. —

- Χορὸς προσωπιδόδρων (Un ballo in maschera) — Verdi.
Nòrma (Norma) — Bellini.
Ἡ Ὑπνοβάτις (La Sonnambula) — Bellini.
Ἄϊδα (Aida) — Verdi.
Ὁ Ραψωδὸς (Il Trovatore) — Verdi.
Ἡ Τραβιάτα (La Traviata) — Verdi.
Λουκία τοῦ Λαμμερμού (Lucia di Lammermoor) — Donizetti.